

Se Tom Gillesbergs valgvideo: »Win-win med BRIKS – ikke kollaps og krig«.

... Jeg stiller op, fordi vi netop står ved en afgørende skillevej. Vi befinder os – både Danmark, men også Europa og verden som helhed – i en utroligt farlig situation. Vi står over for et finansielt kollaps, der er langt større end det, der rystede verden i 2007-2008. Som nogen måske vil huske, så advarede jeg faktisk dengang om det.

Valgnyt: Tom Gillesberg på DR2 Deadline

Lørdag 30. maj forklarede Tom Gillesberg til DR2 Deadline, hvad meningen er med SIVE-valgplakaten: 'Win-win med BRIKS, ikke kollaps og krig', og hvad der skal på den politiske dagsorden i Danmark, hvis vi ønsker en fremtid.

Mens valgplakaten stod på fuldskærm, hørtes Tom Gillesbergs stemme, der forklarede idéen bag plakaten. Tom sagde bl.a., at han stillede op for at få Danmark – og resten af Europa og USA – til at indgå i et win-win-samarbejde med BRIKS-landene, Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, om økonomisk samarbejde, og at vi stod over for et økonomisk kollaps, der var værre end det i 2007-08, og som kunne komme allerede

Grundlovsdag, udløst af Grækenland.

»Vi skal ikke acceptere konfrontation med Rusland og Kina, der kan føre til atomkrig. I stedet for skal vi have en win-win-politik for udvikling. Det er, hvad der bør diskuteres. Det er derfor, jeg har det på plakaten«, sagde Tom.

Hør hele indslaget: www.sive.dk

(Sidst i programmet)

https://www.dr.dk/tv/se/deadline/deadline-2015-05-30?app_mode=true&platform=ios&personalization=true&#!/31:14

USA's næste præsident? Martin O'Malley annoncerer sit kandidatur til Demokraternes præsidentkandidat – kræver Glass/Steagall

30. maj 2015 – Lørdag annoncerede Martin O'Malley i byen Baltimore (staten Maryland) sit kandidatur til Demokraternes præsidentkandidat. Ud over at kræve [en genindførelse af] Glass/Steagall-bankopdelingsloven, krævede O'Malley også en ny, national sikkerhedsstrategi og en ny udenrigspolitik med engagement og samarbejde.

Her følger et udskrift af hans tale:

1. **Introduktion**

Amerikanske Medborgere,

Jeg vil tale til jer i dag om vores fælles Amerikanske Drøm, ... dens magtfulde historie, dens nuværende tilstand og, vigtigst af alt, det presserende behov for dens genopbygning.

Vores nation blev grundlagt på to, selvindlysende sandheder ... At vi alle er skabt ligeværdige. Og at vi alle af vor Skaber blev skænket retten til liv, frihed og stræben efter lykke. Med disse ord begyndte den Amerikanske Drøm. Der var intet skrevet med småt, ingen udløbsdato. Vi er alle inkluderede, kvinder såvel som mænd, sorte såvel som hvide. Irske amerikanere, asiatiske amerikanere, latino-amerikanere, indfødte amerikanere. Jødiske, kristne og muslimske amerikanere.

Unge og gamle. Rige og fattige. Arbejdere og arbejdsgivere. Bøsser, lesbiske, transseksuelle og heteroseksuelle amerikanere.

Hvert menneske har betydning, der er brug for hver af os. I vores opfattelse af et land findes der ikke noget, der hedder en overflødig amerikaner.

Der er imidlertid en voksende ulighed i vort land i dag. Det er svælget mellem det stærke og retfærdige land, som vores børn har behov for, at vi er ... og så det land, som vi er i fare for at blive til.

For i Amerika i dag tjener 70 % af os det samme, eller mindre, som vi gjorde for 12 år siden. Det er første gang, det er sket på denne side af Anden Verdenskrig.

I Amerika i dag kæmper familieejede virksomheder og landbrug for at kunne konkurrere med stadigt større koncentrationer af store selskabers magt ...

For halvtreds år siden var nationens største arbejdsgiver GM (General Motors). En gennemsnitlig ansat i GM kunne med to ugelønninger betale for et års skolepenge på et universitet i delstaten.

I Amerika i dag, hvor drømme om college, et job til en anstændig løn og en tryk pensionisttilværelse er ved at glide så mange af hænde ... synes den Amerikanske Drøm at hænge i en tynd tråd.

Og dog, for i Amerika er der altid et 'og dog'.

Den sidste tråd, der holder os oppe, kunne meget vel være den stærkeste.

Det er generøsitetens, medfølelsens og den gensidige kærligheds tråd, der bringer os sammen som Et amerikansk Folk.

I mere end 200 år har vi været vores egen fremtids arkitekter. Og i dag må vi igen til at bygge.

Min far og mor, Tom og Barbara O'Malley, blev født ind i Den store Depression og blev voksne som en del af den storslåede generation, der vandt Anden Verdenskrig. Min far fløj 33 missioner over Japan i en B-24 Liberator, og fortsatte på college, udelukkende takket være GI Bill[1]. Min mor fløj i en alder af sytten i den Civile Luftpatrulje. De opfostrede deres børn – vi var seks – til en fremtid i middelstanden, der i overvejende grad sikredes af deres generations ofre og bedre valg.

Men de ville aldrig acceptere det begreb, at de på en eller anden måde skulle være »den mest storslåede generation«. For de troede på, og de lærte os, at hver generation amerikanere har evnen – og en hellig forpligtelse – til at blive

storslået.

Og det må vi blive. Uanset, hvor svære oddsene er, uanset, hvor stor udfordringen er, og uanset, hvor hård kampen er.

Det er det presserende arbejde, som udfordrer os i dag: at genopbygge sandheden i den Amerikanske Drøm for ALLE amerikanere. Og at gå i gang med det samme!

2. **Baltimore/Økonomi**

I sidste måned var Tv-apparater over hele verden fyldt med vrede og raseri, og med flammerne i nogle af de mest ydmyge og hårdest ramte kvarterer i Baltimore.

For alle os, der har givet så meget af vores energi for at gøre vores by til et trygkere, smukkere, mere retfærdigt og rigere sted, var det en hjerteskræende nat i denne bys liv.

Men der er en lektie at lære af den nat, og der er noget at tilbyde vores land, der kom ud af disse flammer.

For det, der fandt sted, handlede ikke blot om race ... ikke blot om politiets arbejde i Amerika.

Det handler om alt det, som det at være amerikaner bør betyde.

Håbløshedens svøbe, der den aften antændte en ild, transcenderer race eller geografi.

Oplev det rekordagtige antal unge, hvide børn, der slår sig selv ihjel med heroin i forstæder og småbyer over hele Amerika.

Den barske sandhed om vores fælles virkelighed er denne: Arbejdsløsheden i mange amerikanske store og mindre byer over hele USA er højere nu, end den var for otte år siden.

Betingelser med ekstrem og voksende fattigdom skaber betingelser for ekstrem vold.

Vi må arbejde på ...

Vores økonomiske og politiske system er vendt på hovedet og er bagvendt, og det er på tide at vende det omkring.

Det, der skete med vores økonomi – det, der skete med den Amerikanske Drøm – skete ikke ved et tilfælde.

Det var heller ikke resultatet af globale kræfter, der lå uden for vores kontrol.

Magtfulde, rige særinteresser hjemme hos os selv har brugt vores regering til at skabe – i vores eget land – en økonomi, der lader et flertal af vores befolkning sakke bagud.

En økonomi, der placerer en så koncentreret rigdom i hænderne på de få, at det har taget muligheder fra hjemmene af de mange.

En økonomi, hvor et flertal af vores befolkning ikke høres, ikke ses, ikke behøves og efterlades til at slutte, at deres liv og arbejde i bogstavelig forstand er mindre værd i dag, end det var i går, ... Og vil være endnu mindre værd i morgen ...

Vi er i færd med at tillade, at vores mulighedernes land forvandles til ulighedernes land.

Den jævne mand kæmper, mens Wall Street stiger til store højder.

Fortæl mig, hvordan det kan være, at ikke en eneste adm. direktør fra Wall Street blev dømt for forbrydelser med relation til den økonomiske nedsmeltning i 2008. Ikke. En. Eneste. En.

Fortæl mig, hvordan det kan være, at man bliver standset for at køre med en beskadiget baglygte i vores land; men hvis man

ødelægger nationens økonomi, er man urørlig.

Det er ikke meningen, vores økonomi skal fungere sådan!

Det er ikke meningen, at vores land skal fungere sådan!

Dette er ikke den Amerikanske Drøm!

Og det behøver ikke at være sådan!

Denne generation kan stadig nå at blive storslået.

Vi har før reddet verden, og vi må nu redde vores land – og vi vil gøre det ved at genopbygge den Amerikanske Drøm!

3. Dagsordenen

Når jeg nu her til morgen ser ud over det oprindelige »de fries land og de modiges hjem«, så ser jeg ansigterne af mennesker, der har gjort så meget for så mange i vores by og vores stat.

Sammen gjorde vi vores by til et tryggere, sundere og bedre sted for børn.

Sammen fik vi vores by til atter at have tiltro. Vi opfandt en ny og bedre måde at regere på, som vi kaldte CitiStat, og vi fik tingene gjort.

Sammen gjorde vi vores stats folkeskoler til de bedste i USA. Vi gjorde college økonomisk opnåeligt for flere familier.

Vi anførte vores folk gennem en ødelæggende, national, økonomisk tilbagegang. Vi sørgede for en bedre beskyttelse af vores land, vores luft og vandet i Chesapeake Bay.

Vi vedtog loven om retten til ægteskab for to af samme køn[2], og vi vedtog DREAM-loven[3].

Sammen forhøjede vi mindstelønnen, og vi oppebar den højeste gennemsnitsindkomst i Amerika. Vi opnåede topkarakterer for innovation, iværksættelse og udvikling af mindretals og kvinders virksomheder.

Jo, forståelse går forud for handling.

Og det krævede nyt lederskab. Nye perspektiver. Og nye fremgangsmåder.

Men vi troede på drømmen ... sammen skred vi til handling for at virkeliggøre den ... og det er præcist, hvad vi som nation må gøre i dag.

Vores økonomi er ikke penge, vores økonomi er folk – hele vores folk.

Vi måler succes på den voksende rigdom og tryghed for vores folk – hele vores folk.

En stærkere middelstand er ikke konsekvensen af økonomisk vækst – en stærkere middelstand er årsagen til økonomisk vækst.

Vi må sammen, som en nation, bygge en amerikansk økonomi, der atter fungerer for os alle.

Det betyder en god job- og lønpolitik, der giver hårdtarbejdende familier mulighed for rent faktisk at få fremgang. Det betyder en højere mindsteløn, overtidsbetaling for overarbejde og respekt for alle arbejderes ret til at organisere sig i fagforeninger og føre kollektive lønforhandlinger for bedre lønninger.

Hvis vi gennemfører disse handlinger, vil drømmen atter leve.

Klimaforandring er virkelig. Vi må skabe en amerikansk jobdagsorden for at bygge en ny fremtid med vedvarende energi.

Vi må lancere en ny dagsorden for at genopbygge Amerikas byer

som steder for retfærdighed og muligheder for alle.

Og hvis vi gennemfører disse handlinger ... vil drømmen atter leve.

For vores lands sikkerheds, og vores lands velbefindendes, og vores lands økonomiske væksts skyld, må vi også bringe 11 millioner af vores naboer ud af skyggerne ved at vedtage en omfattende immigrationsreform.

For vores nations varige symbol er ikke pigtrådshegnet ... det er Statuen af Frihedsgudinden.

Vi er en nation af immigranter. Vi er et medfølede og generøst folk. Og hvis vi handler i overensstemmelse med vores principper – og med de bedste sider af vores natur – hvis vi vender tilbage til vores sande selv, så vil drømmen atter leve.

Tag ikke fejl – vores evne til at lede verden og være trygge i denne verden afhænger af styrken af den Amerikanske Drøm herhjemme. De udfordringer, vi konfronteres med i verden i dag, er anderledes end de udfordringer, vi stod over for i 1990'erne.

Sammen må vi bygge en ny, national sikkerhedsstrategi og bygge nye alliancer, der er fremadskuende og fremadhandlende.

Centrum for denne nye strategi må være reduktionen af trusler. Trusler, der udvikler sig hurtigt – fra voldelig ekstremisme, pandemiske cyber-angreb, spredning af atomvåben og sammenbrud af nationale stater, til klimaforandringens tørke, hungersnød og oversvømmelser.

Sammen må vi bygge en ny udenrigspolitik, baseret på engagement og samarbejde. Vi må gå sammen med ligesindede folk i hele verden – og især med nationer her på vores egen halvkugle – om vores fælles mål for en voksende, global middelstand.

Vi må sætte vores nationale interesse på førstepladsen; vi må sætte Amerika på førstepladsen.

Men vi kan ikke genopbygge den Amerikanske Drøm herhjemme ved at imødekomme de privilegeredes og magtfuldes krav.

Lad os være ærlige. Det var dem, der oprindeligt vendte vores økonomi på hovedet. Og de er de eneste, der har fordel af det.

Vi må retsforfølge bedragerer, vi må genindføre Glass/Steagall, og hvis en bank er for-stor-til-at-lade-gå-ned uden, at det ødelægger vores nations økonomi ... ja, så må banken brækkes op, før den knækker os ... igen.

Goldman Sachs er en af de største vaneforbrydere inden for investeringsbanker i Amerika. For nylig lod den adm. direktør for Goldman Sachs sine ansatte vide, at han ville have det helt fint med enten Bush eller Clinton.

Det tror jeg på ...

Men jeg har nyheder til tyrannerne på Wall Street –

Præsidentskabet er ikke en kongekrone, som I kan lade gå frem og tilbage mellem to kongelige familier.

Det er en hellig tillid, der skal fortjenes fra USA's befolkning, og som skal forvaltes på vegne af USA's befolkning.

Den eneste måde, hvorpå vi kan genopbygge den Amerikanske Drøm, er ved atter at tage magten over vores egen, amerikanske regering!

4. Konklusion

Den Amerikanske Drøms hædrede poet, Bruce Springsteen, spurgte

engang:

Er en drøm en løgn, hvis den ikke går i opfyldelse? ... Eller er den noget værre?

Hvorvidt den Amerikanske Drøm bliver til en løgn, eller bliver til en vedvarende sandhed, som vores børn kan nyde godt af, ... kan bygge på, ... kan udleve, ... er faktisk op til dig og mig.

Det er op til os alle sammen.

Det handler ikke om Wall Street, ikke om de fem store banker; det handler ikke engang om store penge, der forsøger at købe vores valg.

Det handler om USA.

Det handler om, hvorvidt Vi, folket, stadig har viljen til at blive storslåede amerikanere.

Det tror jeg på, at vi har.

Min beslutning er taget.

I vil nu alle skulle foretage et afgørende valg til næste år, til gavn for jeres familier og til gavn for det land, som I elsker og bærer i jeres hjerter.

Det er et valg, som folk vil udspørge jer om i mange år i fremtiden.

Så når et barn, der har en hel verdens læring foran sig, derfor spørger jer, hvem I stemte på, ønsker jeg, at I skal kunne sige til det barn, »jeg stemte på dig«.

Når I ser en far, der knokler sig igennem endnu en lang vagt for at kunne give sin datter en bedre fremtid, ønsker jeg, at I skal kunne sige til ham, »jeg stemte på dig«.

Når I ser en mor, der har en lang arbejdstid med to jobs for drømmen om at sende sin søn på college, ønsker jeg, at I skal

kunne sige til hende, »jeg stemte på dig«.

Når I ser en ung far, der hungrer efter et anstændigt job for at forsørge sin familie, ønsker jeg, at I skal kunne sige til ham, »jeg stemte på dig«.

Historien om vort lands bedste dage skal ikke findes i en historiebog, for denne generation af amerikanere skal til at skrive den!

Og det er derfor, at jeg i dag ... over for jer – og over for alle, der kan høre min stemme – erklærer mig for at være kandidat til De forenede Staters præsidentembede ... og jeg stiller op for DIG.

Gud velsigne jer, og Gud velsigne Amerikas Forenede Stater.

[1] Loven om sociale fordele, herunder til uddannelse, for hjemvendte krigsveteraner, populært kaldet GI Bill. Se artikel: ['Hvornår lærer vi af vores økonomiske historie'](#)

[2] Et flertal af staten Marylands borgere stemte ja til loven, der trådte i kraft 1. januar 2013.

[3] **DREAM Act** (akronym for **D**evelopment, **R**elief, and **E**ducation for **A**lien **M**inors) er et amerikansk lovforslag for en proces med flere faser for illegale immigranter i USA, som først ville give dem en betinget opholdstilladelse og dernæst, hvis de kan opfylde yderligere kvalifikationer, permanent opholdstilladelse.

Kinesisk ambassadør til Washington konfronterer USA's militære planer

30. maj 2015 – Den kinesiske ambassadør til USA, Cui Tiankai, gik med til et interview med *Wall Street Journal*, der i den seneste tid har offentliggjort flere krav om militær konfrontation med Kina, og han modsagde kraftigt de amerikanske løgne om situationen i det Sydkinesiske Hav og identificerede den amerikanske trussel om krig som en trussel mod hele verden.

Ambassadør Cui begyndte:

»Det var en stor overraskelse for os, at USA har overreageret på situationen og optrapper den. USA sendte militære rekognosceringsfly til området med reportere om bord, hvilket tydeligvis var et forsøg på at provokere og optrappe situationen.«

Han bemærkede, at Kina mere end nogen anden nation ønsker fri sejlads for at beskytte sine massive handelsruter. Han sagde:

»Det, som USA foretager sig, har givet anledning til en masse spørgsmål i Kina. Hvorfor overreagerer de? Hvorfor reagerer de på denne måde? Hvorfor sender de flere og flere militære fartøjer, fly og rekognosceringsaktiviteter på så nært hold af Kina? Hvad er den virkelige hensigt? Er der et forsøg på at gentage den Kolde Krig i Asien? For hvis den regionale stabilitet ødelægges, hvis det gode momentum af økonomisk vækst svækkes, hvis de gode udsigter til regionalt, økonomisk samarbejde formindskes, ville alle lide skade. Det er konsekvensen. Jeg ved ikke, om folk i Washington, D.C. nogen sinde har skænket disse konsekvenser en tanke. Vi taler ikke om Den mexicanske Golf. Vi taler ikke engang om Hawaii. Vi taler om det Sydkinesiske Hav, der

er så tæt på Kina. Hvis I ikke har fjendtlighedsindede planer, hvorfor gør I så dette?»

Særdeles interessant er Cui modsigelse af *Wall Street Journals* påstand om, at USA handler i forsvar for USA's »alliancer med Kinas naboer, der også har en interesse i denne region«. Cui svarede:

»Det ville antyde, at disse alliancer af natur er anti-kinesiske, hvis dette er forklaringen ... Og jeg mener, at det vil være højst kontraproduktivt og endda dumt at have en sådan politik, en sådan anti-Kina politik og forsøge at danne militære alliancer, der er rettet mod Kina.«

Han konkluderede anerkendende:

»Kinas voksende militære styrke og mulige tilstedeværelse drives, ikke af en eller anden storslået strategi, men af de voksende økonomiske og andre behov, eftersom Kinas økonomi er i færd med at blive stadigt tættere integreret i den globale økonomi. Jeg mener ikke, folk bør se dette som en slags trussel ... Det vil åbne op for en god mulighed for, at Kina, USA og andre kan samarbejde med hinanden, fordi der er så mange globale spørgsmål. Jeg mener ikke, at noget land kan håndtere alle disse spørgsmål på egen hånd. Bestemt ikke Kina, og heller ikke USA. Vi må samarbejde om dette.«

Hele interviewet kan læses på <http://en.people.cn/n/2015/0530/c90883-8899872.html>

Foto: Den kinesiske ambassadør til USA, Cui Tiankai, giver et interview til Wall Street journal om det Sydkinesiske Hav.

USA vil etablere militær overvågning af Malaccastrædet

30. maj 2015 – Idet Obamaregeringen bruger krisen omkring »bådflygtningene« som påskud, har den tvunget både Malaysia og Thailand til at tillade USA's flyvevåben at bruge deres baser til overvågning af deres territoriale vande – som om der var brug for det amerikanske militær til at opdage flygtningebåde.

En kilde i den thailandske regering fortalte *EIR*, at den thailandske junta havde givet USA tilladelse til at benytte Utapao-flyvebasen (en central base for B-52-bombeangreb over hele Indokina under den krig, der medførte folkemord) for at hjælpe med jordskælvskatastrofen i Nepal, men at de opponerede imod den aktuelle, falske undskyldning for at benytte flyvebaserne i både Utapao og Phuket til disse overvågningsflyvninger.

Ikke desto mindre har Thailand, i et forsøg på at opveje intenst pres fra Washington over »demokrati«, bøjet sig for dette nye krav. Hvor længe, denne tilladelse vil bestå, står ikke klart.

Obamaregeringen kræver, at premierminister (tidligere general) Prayut Chan-Ocha omgående afholder valg, som vil sende landet tilbage til de tilstande af nær-borgerkrig, som eksisterede før kuppet i maj 2014, og som har til hensigt at sætte en stopper for de storstilede infrastrukturprojekter, som Prayut har aftalt med Japan og Kina.

Foto: Det stærkt trafikerede Malaccastræde.

Kina: USA's globale militærøvelser vs. Rusland og Kina er »ukloge«

29. maj 2015 – I en leder i dag vurderer *Peoples Daily* det væld af USA's fælles militærøvelser i hele verden og erklærede, at det er »uklogt af USA at etablere Kina og Rusland som to betydningsfulde fjender og at forstærke sin mærkbare tilstedeværelse gennem militærøvelser«.

De undersøger de seneste øvelser, »fra Det caribiske Hav til Nordafrika, Kaukasus, Centralasien, Sydasien, Sydøstasien og Den koreanske Halvø, som falder sammen med den ustabile bue [omkring Rusland og Kina, -red.], som det amerikanske militær har foreslået«.

De advarer om, at »USA's forsøg på at involvere Kina og Rusland i en militær kappestrid kunne give bagslag, når USA opdager, at det er fanget i en ond cirkel af militær ekspansion«.

»Efter først at have viklet sig ind i krigene i Irak og Afghanistan«, tilføjer de, »og dernæst kæmpe med en utilstrækkelig, økonomisk genrejsning, er det kun ved hjælp af disse øvelser, at USA kan bevare sit allerede vaklende overherredømme.«

Lederartiklen bemærker, at Kina og Rusland er fuldstændigt enige i disse spørgsmål og faktisk gennemførte deres egen, fælles øvelse i Middelhavet den 17. maj og således »sendte et

signal om, at de to lande vil gøre en fælles indsats i respons til USA«.

Giscard d'Estaing: Krim har aldrig været ukrainsk

30. maj 2015 – Den tidligere franske præsident, Valery Giscard d'Estaing, sagde i fredags, i et foredrag til Moskvas Statsuniversitet, at Krim aldrig har været ukrainsk. »Lad os vende tilbage til de historiske fakta: Rusland besejrede Krim for flere århundreder siden. Krim har aldrig været ukrainsk. Det var under tyrkisk overmyndighed en tid, men senere gjorde [Prins Grigorij] Potemkin det til en del af Rusland. Ukraine deltog ikke i denne proces.«

Foto: Tidligere franske præsident, Valery Giscard d'Estaing

**Rusland kommer med
sønderlemmende kritik af
USA's krigsforberedelser i**

Asien

30. maj 2015 – Den russiske viceforsvarsminister, dr. Anatoly Antonov, kom i dag under en tale til den IISS (International Institute for Strategic Studies)-sponsorerede Shangri-la Dialog i Singapore med et direkte og kraftigt angreb på USA's forberedelser til krig mod Kina og Rusland i Asien og nævnte ved navn Obamaregeringens førsteangrebspolitik, »Prompt Global Strike«, og USA's massive oprustning af offensive våben.

»Det er vigtigt at indse«, sagde Antonov, »at ingen 'afbalancering', sabelraslen, militæroprustning, politisk pres, intimidering og 'indeslutning' eller informationsaggression, vil løse vore problemer. Tværtimod, de vil forværre situationen og så mistillidens sæd. I denne kappestrid er vi bekymrede over USA's politik i det asiatiske Stillehavsområde i betragtning af, at den bliver mere og mere fokuseret omkring en systemisk 'indeslutning' af Rusland og Kina.«

»Der foreligger fra USA's side et åbenlyst ønske om at bringe deres krigsskibe med AEGIS [missilforsvarssystem] tættere på den russiske kyst og placere hypersoniske våben om bord på VIRGINIA-ubåde, iflg. konceptet om 'Prompt Global Strike'«, sagde han.

Han understregede, at denne politik er offensiv, ikke defensiv:

»På trods af vor foruroligelse over USA's globale missilforsvarsarkitektur, så går USA frem med sin politik for underminering af den strategiske stabilitet ved at tilføje en regional afdeling med missilskjold i det asiatiske Stillehavsområde. Den ønskede missilforsvarskapacitet i området vil på signifikant vis overskride det nødvendige niveau for at neutralisere mulige angreb og trusler fra missiler.«

Antonov advarede også om, at Asien ikke er immun over for 'farvede revolutioner':

»Epidemien af 'farvede revolutioner', der indledningsvist ramte Mellemøsten, fejede som en orkan hele stater væk. Denne sygdom har også ramt nogle europæiske stater. Vi bliver vidne til uroen i Makedonien, der på så skandaløs vis er orkestreret udefra ... [Dernæst vurderer han krisen i Ukraine.] Ingen kan føle sig absolut sikker, ved at opretholde det faktum, at 'farvede revolutioner' ikke er kommet til det asiatiske Stillehavsområde. Det kunne ske når som helst, når de vestlige eliter først er utilfredse med en stats politik og beslutter sig til at introducere 'demokratiske' værdier. Vi husker paraply-revolutionen i Hongkong. Hvem mon bliver den næste?«

Foto: Den russiske viceforsvarsminister Anatoly Antonov

Valgnyt: SIVE udsender Pressemeddelelse

MAJ302015

Schiller Instituttets Venner:

Pressemeddelelse den 30. maj 2015 kl. 14.00

www.sive.dk info@sive.dk

Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, stiller op til Folketinget som kandidat uden for partierne i Københavns Storkreds. Hans farverige valgplakat med sloganet "Win-win med BRIKS – ikke kollaps og krig" præger allerede

bybilledet og er blevet et varmt diskussionsemne. Den er blevet valgt af såvel Jyllands-Posten som TV2 som en af de henholdsvis elleve og fem mest opsigtvækkende plakater.

Tom Gillesberg betoner, at Danmark står ved en afgørende skillevej: Vi skal, sammen med resten af Europa og USA, vælge, om vi vil have økonomisk kollaps og krig – eller i stedet et samarbejde med BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) om økonomisk udvikling. Så kan vi etablere den nye retfærdige økonomiske verdensorden, jeg sammen med Schiller Instituttet og den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche har kæmpet for gennem mange årtier.

På trods af, at de vestlige regeringer siden 2008 har støttet finansverdenen på bekostning af befolkningen, så er problemerne ikke løst. Vi står over for et snarligt sammenbrud af det transatlantiske finanssystem langt værre end det, vi så i 2007-2008 (som jeg som bekendt forudså i valkampen i 2007) – muligvis allerede den 5. juni, hvis Grækenland ikke kan betale sit afdrag til Den internationale Valutafond. Dette kan være den begivenhed, der får bageret til at flyde over og trækker tæppet væk under euroen – med en kædereaktion af bank- og statsgældskriser til følge, der vil få verdens derivatmarked, og dermed finanssystemet, til at kollapse.

Samtidigt presser London og Obama på for en direkte konfrontation med Rusland og Kina, der hurtigt kan eskalere til storkrig – og dermed atomkrig.

Alternativet til dette er et win-win-samarbejde med BRIKS-landene og den størstedel af verdens nationer, som allerede er i gang med at samarbejde med dette nye lederskab. Kinas initiativ for bygningen af en Ny Silkevej mellem Kina, Europa og Afrika er allerede ved at blive realiseret gennem en lang række infrastrukturprojekter, som Kina bruger dele af sin 3.000 mia. dollars store valutareserve til at finansiere.

Dette inkluderer etableringen af en Silkevejsfond på 40 mia. dollars, en Maritim Silkevejsfond, Den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsfond (AIIB), hvor Danmark har meldt sig som grundlæggende medlem, og et hav af bilaterale investeringsaftaler, som det netop sås ved den kinesiske statsministers besøg i Sydamerika.

Dette er en win-win-politik for alle nationer og folkeslag, som Danmark skal være en del af.

Tom Gillesberg er tilgængelig for interviews.

Udover Tom Gillesberg stiller andre aktivister fra Schiller Instituttets Venner op:

Christian Olesen i Københavns Omegns Storkreds

Poul Gundersen i Østjyllands Storkreds

Hans Schultz i Nordjyllands Storkreds

Links:

Schiller Instituttets Venner: www.sive.dk

Schiller Instituttet i Danmark: www.schillerinstitut.dk

Valgnyt: Gillesberg-interview på P1 Orientering

30. maj 2015 – I et tre minutter langt uddrag af et interview, Tom Gillesberg gav til DR's program Orientering i dag, beskriver Gillesberg Schiller Instituttet som et program for en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. Han fortsætter bl.a. med at forklare, at en evt. udeblivelse af Grækenlands

betaling til IMF den 5. juni kunne få dominobrikkerne til at vælte, og at Danmark kan undgå ødelæggende bankkrak ved at indføre en Glass/Steagall-bankopdelingslov, samt flere af kampagnens mærkesager, der har rødder i Schiller Instituttet.

Hør interviewet på www.sive.dk

Begejstring i kølvandet på BRIKS-konference i Peru

29. maj 2015 – Femogfyrre personer deltog i gårsdagens ADECAEM-konference om »BRIKS-alternativet og Udviklingen af Peru og Sydamerika«, som var arrangeret i fællesskab med LaRouches *Executive Intelligence Review*, og som inkluderede private erhvervsfolk, pensionerede militærpersoner og andre. Konferencen, der havde to paneler, varede i fem timer, med livlig diskussion efter hvert indlæg.

Arrangørerne af begivenheden var begejstret for resultatet og ville omgående drøfte udbredelsen af videooptagelsen, og hvilke nye aktiviteter, man skulle gå i gang med. Andre var tilskuere fra hele verden, fra Spanien til Frankrig, og i Latinamerika.

Efter dr. Liu Youfa og **Helga Zepp-LaRouches hovedtale** foreslog Dennis Small, at peruvianerne anskuede deres fremtid, som Lyndon LaRouche havde gjort i 1987, da han personligt sagde til dem under en tale ved en stor, St. Augustine-konference i Lima, at der, hvor andre ser fattigdom, ser han potentiale; at en ung pige, som da levede i slummen, meget vel kunne blive den første, kvindelige astronaut til at sætte foden på Mars. I

denne ånd foreslog Small, at Peru bestemt kunne fortsætte med at være et »mineland«, som kolonialmagterne altid har sagt, men at de skulle være det på Månen ved at tilslutte sig Kina i udvinding af helium-3 – en idé, der blev modtaget med latter og klapsalver fra tilhørerne.

De korte åbningsbemærkninger fra pensionerede general Juan Luis Autero Villagarcia, den nyligt etablerede præsident for ADECAEM, indfanger det skift, der er ved at finde sted i Peru, et af de fire latinamerikanske lande, der stadig deltager i Obamas vordende TPP, og hvis regering indtil for få måneder siden har været over-underdanig over for minekartellerne, der dominerer økonomien. Her følger gen. Auteros fulde erklæring (minus formaliteter):

»Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika: BRIKS tager den historiske udfordring op om morgendagens fremtid. En gruppe lande, der udgør, og er i færd med at bygge, en ny bestemmelse, en ny verdensorden med fremskridt. Men de gør det, efter min mening, ikke for at være imod det, der hidtil har været de vestlige landes – USA's og Europas – vækst og økonomiske udvikling, og hvad dette har betydet. Det står over dette, en demonstration af nye, virkelige kapaciteter i lande, der er gået sammen for med kraft at udgøre en ny akse, som er de nye poler for udvikling på tre kontinenter: Asien, de amerikanske kontinenter, især Sydamerika, og Afrika, der allerede repræsenterer, gentager jeg, en ny, økonomisk verdensorden, en virkelig udfordring for menneskeheden i dag, som også betyder fremskridt og social og menneskelig udvikling. Det er opkomsten og udviklingen af de fremvoksende lande, der betyder en ny verdensdynamik, en fødsel mellem dem og deres voksende relation til resten af verden, som vil bringe stor rigdom.

Og det er i lyset af dette perspektiv, at Peru føler sig nært forbundet med denne fælles indsats og gør en indsats for at deltage; at det har brug for at skabe den nødvendige infrastruktur for at blive indbyrdes forbundet, og blive

Sydamerikas hovedadgangsvej til Stillehavet: det nye panorama, der nu vil materialisere sig med konstruktionen af jernbane mellem to oceaner, fra Peru til Brasilien, der forceres fremad af en økonomisk overenskomst med Den kinesiske Republik.

Denne begivenhed, som, via teknologiens fremskridt, giver os mulighed for at bringe forskellige, eminente talere fra forskellige lande i hele verden sammen for at tale om aktuelle spørgsmål af stor betydning, er af dybtgående betydning i dag, idet ... San Martin Instituttet i Peru har givet os mulighed for at samle denne udvalgte tilhørerskare.

Sammenslutningen af tidligere elever fra den Højere Militærskole træder atter frem med præsentationen af denne vigtige konference om BRIKS-alternativet og udviklingen af Peru og Sydamerika ...«

EU og IMF fortsætter den hårde linje mod Grækenland

28. maj 2015 – Den hårde linje, som Grækenlands kreditorer følger, fortsætter, forud for G7-finansministrenes møde i Dresden, til trods for USA's finansminister Jack Lews erklæring i går om behovet for en hurtig løsning mellem Grækenland og dets kreditorer. Lew antydede kraftigt, at en betalingsstandsning og et finanskollaps i Grækenland ville få uforudsigelige virkninger på finanssystemet.

Alt imens alle, fra den tyske finansminister Wolfgang Schäuble til adm. dir. for IMF Christine Lagarde, erklærer, at man ikke er tæt på en aftale pga. Grækenlands afvisning af at acceptere mere nedskæringspolitik, så advarede den græske viceudenrigsminister Euclid Tsakalotos, der står i spidsen for

det græske team i »Bruxelles-gruppen« med de tekniske forhandlinger, om, at kun en politisk beslutning på et højere niveau vil føre til en aftale.

Tidligere, den 27. maj, sagde den græske premierminister Alexis Tsipras, at en aftale med kreditorerne var »nær«, og at »vi meget snart vil kunne præsentere flere detaljer«. Han understregede nødvendigheden af »ro og beslutsomhed« og bemærkede, at Grækenland ville komme under yderligere pres under den endelige del af forhandlingerne. Han refererede også til »modstridende synspunkter mellem institutioner« og til »lande med forskellig fremgangsmåde«. Tsipras beroligede græske borgere med, at der »absolut ikke er nogen fare for lønninger og pensioner, og heller ikke for bankindeståender«. Tsipras valgte at fremkomme med erklæringen flankeret af Yanis Varoufakis for at understrege regeringens opbakning bag hans finansminister.

I skrivende stund er der ikke kommet nogen nyheder fra G7-mødet mht. Grækenland.

Foto: Yanis Varoufakis (venstre) og Alexis Tsipras

**Helga Zepp-LaRouche:
Dramatiske, turbulente
begivenheder**

skaber en helt ny, strategisk situation!

Wiesbaden, 30. maj 2015 – De kommende to uger vil ændre den strategiske situation på en fundamental måde, som de fleste borgere i Europa pga. de kontrollerede medier ikke har den ringeste anelse om. I tilfælde af, at Den europæiske Centralbank, ECB, Den internationale Valutafond, IMF, såvel som frem for alt, den tyske og franske regering, fastholder deres hårde linje over for Grækenland, og Grækenland bliver tvunget ud af Eurozonen, så truer ikke blot et umiddelbart forestående kollaps af den europæiske banksektor, men også det transatlantiske finanssystems krak. Dette truende kollaps er hoveddynamikken bag den voksende krigsfare, som det internationale finansoligarki står bag. Den største chance for at overvinde denne fare ligger i de kommende, dramatiske begivenheder i USA, der fuldstændigt vil ændre den strategiske situation. Lørdag, den 30. maj, vil den tidligere guvernør for Maryland, Martin O'Malley, annoncere sit kandidatur til præsidentvalget for det Demokratiske Parti på et stort, offentligt møde i Baltimore, et kandidatur, der pga. begivenhederne i de efterfølgende dage vil udvikle sig til at blive den førende kampagne på den demokratiske side.

Natten til søndag forventes den republikanske kandidat til præsidentvalget, senator Rand Paul, at blokere for forlængelsen af den såkaldte »USA PATRIOT«-lov, og dermed fjerne retsgrundlaget for NSA's totale udspionering af amerikanerne, hvilket selvfølgelig omgående vil sætte en afslutning af det skandaløse samarbejde mellem USA's efterretningstjeneste NSA (National Security Agency) og Tysklands efterretningstjeneste, BND (Bundesnachrichtendienst), og dermed den totale udspionering af den tyske befolkning, samt udspioneringen af andre europæiske regeringer, på dagsordenen.

På førstkommande tirsdag vil senatorerne Rand Paul og Ron Wyden, såvel som også kongresmedlemmerne Walter Jones, Stephen Lynch og Thomas Massie, med støtte fra den tidligere formand for den officielle Kongreskomité til undersøgelse af 11. september 2001, tidligere senator Bob Graham, i en pressekonference offentliggøre et lovforslag (*Transparency for the Families of 9/11 Victims Act*, 'Lovforslag om gennemsækelighed for pårørende til ofrene for 11. september'), om den omgående offentliggørelse af de 28, hidtil hemmeligstemplede sider af denne kommissionsrapport, og deres støtte hertil. Disse 28 sider handler, iflg. Grahams fremstilling, om, hvem der finansierede 11. september-terrorangrebet, og om, at siderne indeholder stærke tilkendegivelser af, at Saudi-Arabien var hovedfinansier bag angrebet.

Kravet om offentliggørelse af dette højeksplosive materiale er, gennem den militære efterretningstjeneste DIA's nyligt offentliggjorte dokumenter om den virkelige baggrund for angrebet på den amerikanske ambassade i Benghazi, Libyen, den 11. september 2012, blevet til en krudttønde med en kort, antændt lunte. For det fremgår af disse DIA-dokumenter, at Obamaregeringen af valgtaktiske grunde bevidst løj, da den gjorde en »spontan protestdemonstration imod en anti-islamisk video« ansvarlig for dette angreb. Faktisk forelå der, iflg. disse DIA-dokumenter, allerede den 12. september 2012 informationer, der afslørede, at 1. en gruppering med forbindelse til al-Qaeda (der igen har saudiarabisk baggrund) var ansvarlig, at 2. våbenleverancer fra Benghazi til de syriske oprørere spillede en rolle, og at 3. det allerede dengang stod klart, at oprørerne havde til hensigt at etablere et islamisk kalifat i Syrien og Irak. Og det er, i betragtning af IS' seneste overtagelse af byerne Palmyra i Syrien og Ramadi i Irak – ligeledes med støtte fra Saudi-Arabien – en skandalehistorie.

Hermed truer ikke alene Obamaregeringens medansvar for

fremkomsten af terrororganisationen IS, såvel som også Bush/Cheney- og Obamaregeringens mørklægning af baggrunden for 11. september 2001, med at nå frem til offentlighedens kendskab; denne baggrund betyder også enden for Hillary Clintons præsidentambitioner, idet hun begik den fejl mod bedre viden offentligt at forsvare løgnene om angrebet i Benghasi. Hun ofrede sig herved på lignede måde for Obama, som daværende udenrigsminister Colin Powell i sin tid ofrede sig for George W. Bush, da Colin Powell for FN's Sikkerhedsråd angav Tony Blairs løgne om Saddam Husseins angivelige masseødelæggelsesvåben som begrundelse for Irakkrigen. Hvis Hillary Clinton ønsker at gå over i historien med nogen grad af integritet, har hun egentligt kun tilbage at sige sandheden. Alle disse udviklinger hen over de kommende par dage kan og må føre til, at præsident Obama af forfatningsmæssige grunde fjernes fra embedet.

Alt dette er ikke politiske opponenteres byzantinske manøvrer, men er blot toppen af isbjerget; under denne, den tilsyneladende daglige politiks overflade befinder sig de 99 %'s intriger og operationer til fordel for politiske, militære og økonomiske interesser, hvis aktiviteter sædvanligvis først senere bliver udforsket af historikere. Under overfladen skjuler sig en forbitret kamp om krig of fred, om at fjerne den umiddelbare fare for en krig mellem USA og NATO på den ene side og først og fremmest Rusland og Kina på den anden side.

I Washington cirkulerer der sammenligninger mellem situationen i Ukraine – hvor præsident Poroshenko, uagtet Minsk-processen, gentagent understreger, at Ukraine allerede befinder sig i krig med Rusland – og Sarajevo 1914; begge, både Ukraine og Sarajevo, ikke som årsag, men derimod blot som udløser for en verdenskrig. Den amerikanske militære analytiker John Schindler har netop cirkuleret en privat e-mail, han havde fået af en europæisk NATO-repræsentant: »Der vil sandsynligvis udbryde krig i denne sommer. Hvis vi er heldige, bliver det ikke en atomkrig.« I de forgangne uger har få, men

betydningsfulde kræfter talt offentligt og advaret om den umiddelbare fare for en atomkrig – overlagt eller ved et uheld –, som f.eks. den fælles erklæring fra general James Cartwright, tidligere næstformand for USA's Generalstabschef, og pensionerede generalmajor Vladimir Dvorkin, tidligere chef for de Russiske Strategiske Missilstyrkers Forskningsinstitut, og som advarede om den akutte fare for verdenskrig, som er et resultat af, at USA's og Ruslands strategiske atomstyrker befinder sig i et permanent, højeste alarmberedskab, det såkaldte »*launch on warning*«.

Kendsgerningen er, at, kombinationen af:

Optrapningen af Ukraine-krisen, der støttes af Victoria Nuland;

NATO's manøvrer langs med den russiske grænse, samt den fremskudte udstationering af NATO-tropper og tungt udstyr;

Den i sidste ende af USA forårsagede, og af Saudi-Arabien støttede, optrapning af IS-terrororganisationen, som er rettet imod at fremprovokere en modreaktion fra Iran, og dermed fremprovokere en storkrig, der udgår fra Sydvestasien;

Samt USA's og Japans provokerende manøvrer i Stillehavet, har bragt verden faretruende tæt på en global atomkrig.

Det er hos de fleste mennesker et populært selvbedrag at indbilde sig, at denne krig ikke vil ske – at »de« ikke vil lade det komme dertil. Kendsgerningen er, at der blandt militærfolk på begge sider Atlanten er en sjældent udtalt, men panikagtig bevidsthed om, hvor tæt vi befinder os på udslettelsen af den menneskelige art. For, hvis det kommer til krig, så vil det ikke blive en konventionel krig mellem NATO og Rusland, og det vil ikke blive en begrænset atomkrig i Europa, men derimod en global, atomar krig, der vil udslette den menneskelige art.

En svækkelse af Obama gennem de skitserede skandaler og udsigten til hans snarlige rigsretssag, såvel som også tilsynekomsten af en troværdig kampagne for en præsidentkandidat som O'Malley, der som centrum for sit politiske program har at bryde Wall Streets magt gennem en genindførelse af Glass/Steagall-bankopdelingsloven, udgør de absolutte forudsætninger for at standse krigsfaren.

En virkelig sejr over denne eksistentielle fare for menneskeheden vil kun indtræffe, hvis USA og Europa tager imod Kinas og BRIKS-staternes tilbud om i fællesskab at virkeliggøre Den nye Silkevejs og et nyt finanssystems projekter, sådan, som det er skabt i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), BRIKS' Nye Udviklingsbank og lignende nye banker. Udelukkende kun, hvis vi kan befri den transatlantiske verden fra sin selvskabte, geopolitiske faldgrube og bringe den til et nyt paradigme for menneskehedens fælles interesser, vil vi have en fremtid.

For os her i Europa betyder det, at Grækenlands illegitime gæld må afskrives under en europæisk gældskonference, nøjagtigt, som det skete for Tyskland under Gældskonferencen i London i 1953, og bruge O'Malley's præsidentkampagne som anledning til også her i Europa at vende tilbage til et kreditsystem i traditionen efter Alexander Hamilton, Franklin D. Roosevelt og f.eks. Kreditanstalten for Genopbygning (KfW) under genopbygningsfasen i Tyskland efter Anden Verdenskrig.

Situationen er ekstremt farlig, men de objektive løsninger er til rådighed. Det vil afhænge af modige mænd og kvinder, der tør forsvare disse løsninger.

Helga Zepp-LaRouche taler i Lima, Peru: »Silkevejen bliver til Verdenslandbroen«

29. maj 2015 – I en videoptagelse talte Helga Zepp-LaRouche den 28. maj til Sammenslutningen af gamle elever fra Perus Center for Højere Militærstudier, i Lima, Peru, om »Silkevejen bliver til Verdenslandbroen«.

For et overblik over hele konferencen, læs »Peru hosts BRICS Seminar, Featuring Helga Zepp-LaRouche«.

Her følger en dansk oversættelse af hendes tale:

Kære konferencedeltagere,

Lad mig begynde med mine helhjertede lykønskninger i anledning af den nylige beslutning om at bygge en transkontinental jernbane, hvor, efter den kinesiske premierminister Li Keqiangs besøg, et forståelsesmemorandum netop er blevet underskrevet af Peru, Brasilien og Kina om at foretage en forundersøgelse til den 3.300 mil lange, transkontinentale jernbane. Dette vil forbinde Perus Stillehavskyst med Brasiliens Atlanterhavskyst, og det betyder, at denne meget vigtige infrastrukturforbindelse vil transformere hele det sydamerikanske kontinent og forøge produktionsprocessen, og hele Latinamerikas befolkning, produktivitet og således øge befolkningens levestandard og bygge en håbefuldst fremtid. Og dette bliver blot det første skridt.

Det betyder, at Peru nu vil være koblet til den betagende, optimistiske transformation af store dele af verdensøkonomien, der i realiteten begyndte fra det tidspunkt, hvor præsident Xi

Jinping annoncerede en politik for Den nye Silkevej i september 2013 i Kasakhstan, og som begyndte at træde i kraft i fuldt omfang med BRIKS-topmødet i Fortaleza, Brasilien, sidste juli.

Siden da er et fuldstændigt parallelt, økonomisk og finansielt system begyndt at vokse frem, som er baseret på totalt anderledes principper, end det nuværende, endnu dominerende, transatlantiske finanssystem; IMF/Verdensbanken, Wall Street og City of London. Den nye Silkevej, eller Det 21. århundredes Maritime Silkevej, er blevet synonymt med det, som Bevægelsen af Alliancefri Nationer for mange år siden kaldte en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden, hvor mennesket, og befolkningens almene vel, og ikke profit for de få, atter er sat i centrum for økonomien.

Denne nye udvikling er virkelig noget stort. Efter at alle de vestlige, etablerede medier totalt har mørklagt denne nye udvikling i næsten to år, så er der nu en pludselig erkendelse af, at dette er i færd med at blive til en realitet i verden, og der er en strøm af artikler, såsom en artikel for nylig i magasinet *Time*, som har skabt en del postyr, med titlen: »Nye Silkevej kunne ændre global økonomi for evigt«; »Kina og en stor del af verden har til hensigt at udvikle historiens største udviklingsprojekt«. Og det er sandelig lige præcis, hvad det er.

For, Den nye Silkevej og Den maritime Silkevej er slet ikke begrænset til Eurasien. Schiller Instituttet og *EIR* har for ikke så længe siden udarbejdet en 370-siders rapport med titlen »**Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen**«, og fra hvilken rapport man ser et kort her bag mig. Det er faktisk en detaljeret plan for de næste årtier, og den omfatter mange, mange infrastruktur-korridorer, der forbinder alle kontinenterne. Det vil sige, at man meget snart vil kunne rejse med maglev-tog (magnetisk levitation, -red.), eller med et andet system for højhastighedstog, fra Punta Arenas i Chile, eller fra Ushuaia i Argentina, og hele vejen nordpå,

via jernbaneforbindelsen mellem Syd- og Nordamerika, gennem Central- og Nordamerika, krydse over Beringstrædet via en tunnel, hele vejen over Eurasien, videre gennem en tunnel over Gibraltarstrædet fra Spanien til Afrika og hele vejen til Sydafrika og Kap Det Gode Håb.

Jeg tror, de fleste af os kunne tænke sig at foretage en sådan rejse meget, meget snart.

Der er allerede nu, med det kinesiske lederskab og BRIKS, en enorm bevægelse med infrastruktur-korridorer, nye kanaler, som Nicaragua-kanalen, den sekundære Panama-kanal gennem Nicaragua, tunneler, broer, store vandprojekter; samt samarbejde inden for atomkraft- og rumfartsteknologi. Men sammen med alt dette er et nyt finanssystem ligeledes ved at vokse frem, med BRIKS' Nye Udviklingsbank, AIIB, der allerede har 58 grundlæggende medlemmer – heriblandt 12 NATO-medlemslande; dernæst er der Den Nye Silkevejs-Udviklingsfond; Shanghai Samarbejdsbanken; SAARC-banken, dvs. banken for de sydasiatiske lande. Som Sergei Glazyev, der er rådgiver til præsident Putin, for nylig sagde under BRIKS' Syvende Akademiske Forum, der netop har fundet sted i Moskva:

»Den Nye Udviklingsbank er ikke et alternativ til IMF og Verdensbanken, den er et supplement, fordi den imødegår de udfordringer, som er blevet ignoreret af de vestlige finansinstitutioner. IMF har udelukkende arbejdet for spekulanternes interesser, og den enorme mængde af dollar, euro, pund og yen, der kommer fra seddelpressen, kommer nu i bølger til BRIKS-landene og destabiliserer deres økonomier. Det er derfor nødvendigt, at BRIKS udvikler deres egne finansinstitutioner for at finansiere langsigtede udviklingsprojekter. En del af dette nye finanssystem er Contingent Reserve Arrangement (valutareservefond), der kort fortalt drager lektien af krisen i Asien i 1997, hvor asiatiske landes valutaer i løbet af en enkelt uge blev spekuleret ned med 80 %, eller som også er svaret på de nylige ondsindede angreb på latinamerikanske lande fra

hedgefonde.«

Dette parallelle system kunne også meget hurtigt blive en redningsbåd for det kollapsende, transatlantiske finanssystem, for dette kunne krakke når som helst, og blive meget større end i 2008 under Lehman Brothers-krisen. Et sådant krak kunne blive udløst af den såkaldte »Græxit«, altså EU-Trojkaen (EU-kommissionen, Den europæiske Centralbank, IMF -red.), der sparker Grækenland ud af euroen, hvilket dernæst ville kollapse hele det europæiske og sandsynligvis også det amerikanske banksystem; det kunne udløses af Ukraines bankerot; eller bare af en nedsmeltning af derivatboblen, der i øjeblikket har en udestående gæld på 2 billarder dollar, en gæld, der aldrig vil kunne betales.

Så BRIKS-landene skal tage sig i agt. Selv om det er godt, at AIIB har fået tilslutning fra 58 grundlæggende medlemmer, så mener jeg, at folk virkeligt må tage sig i agt for ikke at tillade højrisiko-spekulationen eller derivatboblen at trænge ind i det nye system.

Men denne Nye Silkevej og denne Nye Maritime Silkevej er ikke blot et økonomisk og finansielt system. Det er i realiteten den eneste politik til at undgå krig, og på nuværende tidspunkt er vi meget tæt på krigsfaren, pga. Ukraine-krisen og NATO's fremskudte udstationering til Østeuropa og til Ruslands grænser.

Præsident Xi Jinping har skabt en politik, der er opskriften på at overvinde geopolitik ved at inkludere alle parter: Han kalder det en »Win-win«-politik. Kinas kritikere siger, »Jamen, det er bare et forsøg fra Kinas side på at erstatte den anglo-amerikanske imperialisme. Det bliver bare et nyt, kinesisk forsøg på at overtage verden. De *må* have en hemmelig dagsorden. De *må* ønske at få fat i råmaterialer.«

Men jeg kan sige til jer, »Nej!« Det, som »win-win« betyder, er, at begge parter vil få et udbytte, og som man ser i

Afrika, så vil Kina selvfølgelig på sin side få forsyninger af råmaterialer til en langsigtet råmaterialesikkerhed, som landet har brug for, eftersom en sjettedel af verdens befolkning er kinesere. Men de udvikler samtidigt infrastruktur for Afrika; dæmninger, jernbaner og andre ting. Hver eneste afrikaner, jeg har talt med, fortalte mig, at de meget hellere vil have dette »win-win«-samarbejde og få gavn af det, end de vil have repræsentanter for EU, der kommer og holder søndagsprædikener og taler om menneskerettigheder, men som ikke giver nogen infrastruktur.

Det følgende spørgsmål stilles ofte: Kan man stole på Kina? Jamen, døm selv: Hvordan tror man, det var muligt for Kina at realisere en økonomisk udvikling på 30 år – det verdensberømte kinesiske, økonomiske mirakel – som det tog normale lande i Vesteuropa og USA 150-200 år at opnå? Hvordan tror man, det var muligt for Kina at gå fra ekstrem fattigdom under Kulturrevolutionen og til at transformere livet for 600 eller endda 800 millioner mennesker til at få en relativt anstændig levestandard? Med Den nye Silkevej er det Kinas plan også at overvinde den tilbageværende fattigdom i Kinas interne regioner.

Nøglen hertil er **den konfucianske tradition i Kina**. Jeg kan ligesom forbinde dette med mit eget livs historie, eller min livserfaring, for jeg rejste til Kina første gang i 1971, og det var midt i Kulturrevolutionen, og jeg har derfor en førstehåndsviden om, hvor fattig den kinesiske befolkning var. Under Kulturrevolutionen var der et ondsindet angreb på konfucianisme.

Så rejste jeg tilbage til Kina 25 år senere, i 1996, med forslaget til en Eurasisk Landbro og Den nye Silkevej, og jeg deltog i en konference i Beijing. Og allerede dengang kunne man begynde at se resultatet af reformerne, indført af Deng Xiaoping, der var begyndt at genintroducere konfucianismen, som trods alt havde været Kinas statsfilosofi i 2.500 år. Og for nylig, sidste år, rejste jeg atter to gange til Kina, og

jeg var totalt forbløffet over de seneste 20-30 års endnu større udvikling, hvor folk simpelt hen var ekstremt optimistiske og glade og virkeligt havde en god idé om deres egen fremtid.

Idéen i den konfucianske filosofi, som jeg for øvrigt mener nu må være i det kinesiske folks gener, er den, at samfundet må have en harmonisk udvikling. Samfundet må baseres på nøglebegrebet *ren*, som man ville oversætte til det engelske »benevolence« (godgørenhed), eller *agape* (fra oldgræsk; kærlighed til medmennesket, -red.), hvilket vil sige, at samfundsstyrelsen må rettes imod hele befolkningens almene vel. Og det må være baseret på *li*, hvilket betyder, at hver nation og hver person bør opfylde sin rette plads på bedst mulig vis, og udvikle sit fulde potentiale. Og hvis alle nationer og alle mennesker udvikler deres bedste kapacitet, så har man harmoni i samfundet som helhed.

Regering må finde sted ved de mest vise og mest moralske personer. Det er idéen om Himlens Mandat, hvilket betyder, at regeringen må følge love på et højere plan end blot opfyldelsen af almindelige daglige behov, men må være ledet af en form for idé om kosmos. Og hvis regeringen ikke længere har Himlens Mandat, må den erstattes af de vise, Chun-Tzu, de ædle vismænd.

Med Xi Jinping mener jeg, at Kina i særdeleshed har en leder, hvis politik er fuldstændigt baseret på konfucianisme, og jeg kan kun tilskynde jer til at læse hans taler, som er fuldstændigt fascinerende; taler, som han holder, når han rejser til Indien eller andre lande, til Europa, Frankrig, Tyskland, og hvor han altid ikke alene fremmaner Kinas konfucianske tradition, men også relaterer til de bedste traditioner i det land, han besøger.

Nogle citater fra hans taler genspejler en enorm optimisme.

»Folk skabte historie og arbejde skaber fremtiden. Arbejde

er den fundamentale kraft, der driver fremskridtet i samfundet. Lykken daler ikke ned fra himlen, ej heller går drømme automatisk i opfyldelse, men det sker gennem arbejde, flittigt, ærligt og skabende arbejde. Arbejde er det mest ærefulde, ophøjede, storslåede og skønne. Det udløser det skabende potentiale til at skabe en bedre fremtid for alle. Innovation er sjælen i en nations fremskridt. Videnskab og teknologi er den primære, drivende kraft. Det er grunden til, at Kina er ved at uddanne et så stort antal skabende videnskabsmænd og ingeniører på så højt et niveau af ekspertise. Vi er stolte af at have de fleste videnskabsfolk og ingeniører i hele verden.»

Så jeg mener, at det kinesiske begreb, 'Fremstillet i Kina' i den aktuelle periode erstattes af 'Skabt i Kina', hvilket skal sige, at Kina ikke kun producerer, men at Kina er innovativ; Kina udvikler nye teknologier og forvandler dem til de mest avancerede produkter i verden. Kina befinder sig i en proces, hvor det går i retning af at blive en totalt innovationsbaseret økonomi, og det er idéen om, at den eneste, virkelige kilde til rigdom er landets egen befolknings skabeevne. Den kinesiske Drøm er idéen om at skabe en bedre fremtid for hele samfundet, baseret på den mest optimale udvikling af hvert eneste samfundsindivids skabende potentiale.

Efter at have arbejdet sammen med min mand, Lyndon LaRouche, i over 40 år, kan jeg sige, at Kina i øjeblikket er nærmest til at repræsentere det, hr. LaRouche kalder »fysisk økonomi, baseret på menneskehedens identitet som den eneste, skabende art«. Den Nye Silkevej betyder simpelt hen at gøre det kinesiske, økonomiske mirakel opnåeligt for alle andre nationer, der deltager i denne kinesiske drøm ved at udvikle deres eget potentiale, i deres egne, gensidige interesser og til deres egen, gensidige gavn.

Xi Jinping sagde på et tidspunkt,

»selv om der er vidtstrakte oceaner mellem Kina og Latinamerika, så er de stadig forbundne i hjerte og sjæl, og de bør have deres fælles stræben efter deres skønne drømme sammen.«

Det er præcist det, som nu er på dagsordenen med den transkontinentale jernbane. Og ligesom admiral Zhou Man i det 15. århundrede bragte sin flåde til Perus kyster og bragte vigtige teknologier til Peru, så lad i dag hele det peruvianske folk inspireres af bygningen af den transkontinentale jernbane som begyndelsen til transformationen af hele det latinamerikanske kontinent.

Lad mig slutte med et citat af Konfucius, der altid opmuntrede især unge mennesker til at have modet til at være innovative. Han sagde:

»Unge mennesker burde have viljestyrken til at skære passager gennem bjergene og bygge broer over floderne.«

Og det er netop den ånd, der vil oplyse bygningen af den transkontinentale jernbane, og det vil blive løftet om en ny æra for hele menneskeheden.

**Schiller Instituttets Venner
stiller op til
folketingsvalget som**

kandidater uden for partierne

København, 28. maj 2015 – »Win-win med BRIKS, ikke kollaps og krig«, med et billede af Verdenslandbroen og kandidaten, lyder vore valgplakater, der sættes op i Danmark (se: www.sive.dk), efter at statsminister Helle Thorning Schmidt i går udkrev valg til Folketinget. Valget finder som bekendt sted om tre uger, den 18. juni.

Fire aktivister fra Schiller Instituttets Venner, med Schiller Instituttets formand, Tom Gillesberg, i spidsen, stiller op som kandidater uden for partierne. I Københavns Storkreds stiller Tom Gillesberg op, i Københavns Omegns Storkreds Christian Olesen, i Østjyllands Storkreds Poul Gundersen og i Nordjyllands Storkreds Hans Schultz. I går og i dag blev der hængt 750 valgplakater op i København, og i hver af de to jyske storkredse kommer der 200 plakater op.

Dette vil direkte sætte Schiller Instituttets/LaRouche-bevægelsens kampagne for at få Europa og USA til at gå med i BRIKS, i stedet for finansielt og økonomisk sammenbrud og krig, på den politiske dagsorden i Danmark. Allerede i dag blev Tom Gillesberg kontaktet af et af de større medier, der bad om et interview.

Stay tuned på www.sive.dk for dækning af vores valgkamp.

Schiller Instituttets Ugeavis

20/21 2015:

Lyndon LaRouche: I denne og næste uge skrives der historie

Download (PDF, Unknown)

DET ER UDE MED EUROEN!

– Den dødbringende nedskæringspolitik afvises; Hvad med USA?

26. maj 2015 – De fortsatte rapporteringer indikerer, at den bankerotte euro er ved at gå ned, og Grækenland er ikke årsagen, selv om en græsk betalingsstandsning kan blive udløsermekanismen. Den voksende panik over den overhængende, græske betalingsstandsning hos visse personer i den tyske og franske regering – og i Obamas Hvide Hus – repræsenterer ganske enkelt, at de ved, at eurosystemet er ved at gå ned. De kan ikke længere udskyde det uundgåelige. Grækenland betyder ganske enkelt, at Wall Streets og [City of] Londons år med at udsætte afskrivningen af værdiløs gæld i deres regnskaber, er forbi. »Markederne er illikvide!«, jamrer de. Nej: Banksystemerne er insolvente. Euroens sammenbrud er over hele Europa. En græsk webside, DefenseNet, tilføjer i dag det stød, at 26,5 billion dollar i udenlandske valutaderivater vil

nedsmelte sammen med euroen.

Tilbage den 18. februar udstedte stiftende redaktør for *EIR*, Lyndon LaRouche, en international erklæring om det, han kaldte »den græske gældssvindel«, der gav kraftig støtte til den nye, græske regering. Erklæringen viste, at den »Græske bailout«, som den bedragerisk blev kaldt, fra 2012, var den sidste, større bailout (redningspakke) til London- og eurosistem-bankerne.

»Udplyndring udgør ikke legitim gæld«, sagde LaRouche dengang. »Gælden er illegitim, den kan ikke betales, og den er frugten af en kriminel virksomhed under anførsel af London, som fuldstændigt må lukkes ned, hvis verden skal overleve de kommende måneder uden udbruddet af en generel krig i Europas centrum. Dette må anbringes højt og tydeligt på hvert eneste dørtrin i USA. Hvis man ønsker at undgå Tredje Verdenskrig, så er det, hvad man må gøre.«

Denne vurdering fra LaRouche bekræftes nu, som reelle hændelser.

I valg i denne weekend afviste endnu to europæiske befolkninger – Polen og Spanien – Wall Streets og Londons dødbringende nedskæringspolitik, som er blevet dem påtvunget med hjælp fra de aktuelle, korrupte, tyske og franske regeringer.

Denne fascistiske nedskæringspolitik er en fejlkalkulering, der har truet Grækenland, og hele verden, med massedød. Den afvises af europæiske regeringer, mens Kina og BRIKS tilbyder dem økonomisk vækst og teknologisk fremskridt gennem deres nye udviklingsbanker. Den væltes af pinden i Latinamerika i et voksende partnerskab med Kinas derværende infrastruktur- og industriinvesteringer, der fokuserer på store projekter for højhastighedsjernbaner, havne og energiprojekter.

Hvad med USA? Kan fornægtelsen af ferskvand – og fødevareproduktion – i Californien af guvernør Jerry Browns

diktater ændres? Vandet er der; Brown må afsættes, og teknologierne til at producere det indføres. Kan vi udvikle et landsdækkende højhastigheds-jernbanesystem her, som Kina har gjort det, på et årti? Kan vi give beskæftigelse og uddannelse inden for produktionssektoren til, især, Amerikas unge mennesker og skabe den nationale kreditinstitution, der kan sætte dette i værk?

Dette betyder, at Obama, der går ind for krig, skal smides ud. Hvis det amerikanske system kan sættes tilstrækkeligt hurtigt i bevægelse til at fjerne Obama, kan vi ændre nationens politik.

Leder fra LaRouche-bevægelsen

27. maj 2015:

Lyndon LaRouche: I denne og næste uge skrives der historie

»Kina er hastigt i færd med at ændre det verdensøkonomiske landkort ... og at bidrage til en vækstcyklus uden fortilfælde«, erklærede Alicia Barcena, direktør for FN's Økonomiske Konference om Latinamerika og Caribien (ECLAC), i går entusiastisk, som vært for en konference om ECLAC i Santiago, Chile, med deltagelse af Chiles præsident Michelle Bachellet og den besøgende, kinesiske premierminister Li Keqiang. Konferencen havde den passende titel: »Mod en ny æra af økonomisk samarbejde.«

Chile var det sidste ben på Lis tourné til fire lande i

Sydamerika, og han meddelte, at hans regering ville opfordre kinesiske selskaber til at deltage i bygningen af en »tunnel mellem to oceaner«, der forbinder Chile og Argentina, under Andesbjergene, og som ville være nøgleelementet i en transkontinental jernbane, der forbinder Atlanterhavet og Stillehavet gennem Chile, Argentina, Paraguay og Brasilien. Blot få dage forinden havde Kina, Peru og Brasilien underskrevet et forståelsesmemorandum om en forundersøgelse af en anden, mere nordligt beliggende transkontinental jernbane tværs over Sydamerika.

Det bør bemærkes, hvor langt, og hvor hurtigt, tingene har udviklet sig i Sydamerika på under et år, siden BRIKS-Unasur-topmødet fandt sted i Brasilien i juli 2014. Som vi dengang bemærkede, havde Argentina anført vejen tidligere i foråret ved at være det første land, der brød med det synkende, transatlantiske system og ved at alliere sig med BRIKS, og nu følger størstedelen af Sydamerika efter.

Det britiske Imperium og deres marionet Obama 'are not amused', men de har ikke ret mange kort på hånden, som de kan spille ud med for at standse dette fremvoksende Nye Paradigme, bortset fra at lancere en atomar, Tredje Verdenskrig – og naturligvis ved at bruge den totalt miskrediterede, såkaldte »Duggan-affære« i forsøg på at bagtale Lyndon LaRouche, der har været en af de drivende, intellektuelle kræfter bag Verdenslandbroen, der nu er under opførelse af BRIKS og deres allierede.

Som optakt til indeværende års BRIKS-topmøde i Ufa, Rusland, den 8.-9. juli, tager lignende, strategiske udviklinger nu form omkring Grækenland og Europa – men forløbet vil blive anderledes end i Sydamerikas situation, erklærede Lyndon LaRouche i dag. Denne udvikling involverer USA direkte – samt faren for, at præsident Obama vil lancere en atomkrig på kort sigt.

Grækenlands regering gør det fortsat klart, at de har valgt at

udbetale lønninger og pensioner til deres forarmede befolkning snarere, end de vil fortsætte med at betale IMF og landets øvrige kreditorer for gæld, der for størstedelens vedkommende er illegitim. Hvis Grækenland virkelig ikke betaler sit 300 million euro store afdrag til IMF den 5. juni, så vil landets 30-dages afdragsfri periode – efter hvilken en officiel betalingsstandsning kunne blive erklæret – udløbe den 5. juli ... tre dage før BRIKS-topmødet åbner i Ufa!

Vil Angela Merkel og kompagni virkelig være dumme nok til at skubbe Grækenland ud af Eurozonen? Hvis ja, så har Lyndon LaRouche gentagne gange advaret om, at det vil blive ikke Grækenlands, men hele det transatlantiske finanssystems død, som vel at mærke under alle omstændigheder er totalt bankerot.

I dag understregede LaRouche, at verden befinder sig på lynnedtælling til en potentiel atomkrig, hvis Obama ikke bliver fjernet fra embedet. Når Eurozone-systemet nedsmelter, vil dette tvinge krisen til USA som hovedscenen. Wall Street og relaterede institutioner vil gå ned, og hvis Obama fortsat sidder i præsidentembedet, vil verden have kurs mod krig.

Martin O'Malleys kommende annoncering den 30. maj af sit kandidatur til USA's præsident, understregede LaRouche, vil forandre alt i dette land.

Hillary Clinton vil ikke klare det; hendes kandidatur vil ikke fungere. Republikanerne har også store problemer. Så når sammenbruddet af det europæiske system kommer, vil spørgsmålet blive udfordret i USA. Hvilket betyder, at de næste par uger bliver afgørende.

I løbet af de næste tre uger vil nationer på diverse kontinenter blive direkte præsenteret for Lyndon LaRouches programmatisk alternativ til det nuværende folkemorderiske system: den 28. maj, på konferencen i Lima, Peru, hvor Helga Zepp-LaRouche og Kinas dr. Liu Youfa vil være talere; den 6. juni, på vores næste, store konference i New York City; osv.

Så nyd Det britiske Imperiums nederlag.

**RADIO SCHILLER den 26. maj
2015:**

**Finansboble og euro systemet
på vej ned;
BRICS systemet på vej op**

Med formand Tom Gillesberg

**Helga Zepp-LaRouche:
BRICS-staternes dynamik:
Rædsel for Imperiet, Håb for
Verden**

Wiesbaden, 23. maj 2015 – Modsætningen kunne næppe være større: BRICS-nationerne, og her især Kina, såvel som de stater, der flokkes omkring dets nye økonomiske system og finanssystem, koncentrerer sig om opbygning, udvikling og forbedring af befolkningens livsbetingelser. De

transatlantiske regeringer forsumper derimod i et morads af skandaler og begår oven i købet den eneste synd, der selv i de skrupelløses rige er utilgivelig: De bliver taget i deres intriger – som præsident Obama i affæren om attentatet i Benghazi i 2012, drabet på Bin Laden eller NSA-affæren med forbundskansler Merkel, eller storbankerne med deres bedragerier.

Præsident Putins rådgiver Sergei Glasjev kom med en præcis opsummering den 22. maj på BRIKS' VII. Akademiform i Moskva: BRIKS' Nye Udviklingsbank er ikke et alternativ til IMF og Verdensbanken, men et supplement til dem; BRIKS-banken tager de udfordringer op, som i øjeblikket bliver ignoreret af de vestlige finansinstitutioner. IMF fremmer udelukkende spekulanternes interesser, idet barriererne for spekulativ kapital bliver afskaffet. Den enorme mængde af spekulativ kapital, der via seddelpresse for dollar, euro, pund og yen når frem til BRIKS-staterne i form af spekulative bølger, destabiliserer disse nationaløkonomier snarere, end de gavner deres tilbagestående udvikling. Derfor måtte BRIKS-staterne slå deres finansinstitutioner sammen for at finansiere deres langsigtede udviklingsprogrammer.

I mellemtiden er Kina, inden for rammerne af politikken for Den nye Silkevej, i færd med at investere de enorme valutareserver, som det pga. en restriktiv eksportpolitik frem for alt fra USA's side – og her især vægringen ved at eksportere den såkaldte »Dual-Use-Teknologi« – har samlet sammen, i sammenhæng med multilaterale aftaler. Sammen med Pakistan investerer Kina 46 mia. dollar i en fælles udviklingskorridor; under den indiske premierminister Modis seneste besøg afslørede Kina projekter i størrelsesordenen 32 mia. dollar, og under premierminister Li Keqiangs besøg i Brasilien, projekter i størrelsesordenen 73 mia. dollar, efterfulgt af andre projekter med andre latinamerikanske stater. Især var den kinesiske premierminister Lis besøg i stand til, på få dage, at neutralisere storangrebet på

præsident Dilma Rousseff, som havde til formål at brække Brasilien ud af BRIKS-alliancen og sabotere Brasiliens deltagelse i den Nye Udviklingsbank, og i stedet for dette, at intensivere det kinesisk-brasilianske samarbejde.

Kinas og BRIKS-staternes politik viser vejen til fremtiden; det er tydeligvis også den tyske ambassadør i Beijing, Michael Clauss' mening. Til *South China Morning Post* erklærede han, under AIIB's, Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbanks, tredages stiftelsesmøde i Singapore, at Tyskland ville være medlem af bestyrelsen for AIIB, og at Frankfurt skulle være hjemsted for den europæiske AIIB-filial.

Hvor let ville det ikke være for Tyskland og de andre europæiske nationer at overvinde den umiddelbart truende detonering af euroen! I stedet for at holde fast på, at Grækenland fortsat skal massakrere sin egen befolkning for at betale sin gæld, som for 97 %'s vedkommende har vist sig at være til gavn for de europæiske banker, kunne de, efter en gældsnedskrivning som den, der blev aftalt for Tyskland under Gældskonferencen i London i 1953, udstede lignende kreditter til Grækenland til udvikling af landets realøkonomi, som Kina i øjeblikket gør det til dusinvis af nationer. Men, så længe den tyske regering ser sig selv som statholder for det anglo-amerikanske imperium (med EU som dette imperiums regionale udtryk), vil den i stedet holde fast ved sin politik, der risikerer at styrte os ud i kaos.

Med en noget forsinket reaktion hidser den amerikanske finansanalytiker Robert Berke i magasinet *Time* sig nu op over Kinas to år lange Silkevejspolitik, der kunne føre til et »revolutionært skift« mht. det globale, økonomiske landkort og til en alvorlig øst-vest-konfrontation. Han fremfører dernæst, så det ikke er til at tage fejl af, som talerør for den britiske imperie-faktion, den trussel, at det store skakspil mellem øst og vest om overherredømmet i Eurasien fortsætter,

og at geopolitiske konflikter over det Nye Silkevejsprojekt kunne igangsætte en ny Kold Krig, hvis udgang er helt åben.

Deutschlandrundfunk har tilsyneladende også stået på sidelinjen i to år mht. betydningen af den Nye Silkevej. Men nu har *Duetschlandrundfunk* samtidigt med artiklen i *Time* bragt en udsendelse, der absolut ikke står tilbage for denne mht. geopolitisk ophidselse. I stedet for at begribe den chance, der med Xi Jinpings inkluderende »win-win-politik« netop består i overvindelsen af en geopolitik, der har beskåret det 20. århundrede to verdenskrige, opremser denne udsendelse de samme, gennemtyggede påstande, som Det britiske Imperium til enhver tid tygger drøv på, om, hvorfor Silkevejen angiveligt ikke vil fungere. Samtidigt bliver de virkeligt nye elementer, der vækker begejstring, om en vision for fremtiden, og den strategiske forståelse, som er uden fortilfælde, mellem BRIKS-staternes statschefer, fuldstændigt udeladt – en for massemedierne desværre så typisk tilsløring gennem udeladelse og vildledende sammensætning af kendsgerninger.

I mellemtiden finder der i USA's regeringsinstitutioner et oprør sted imod Obamaregeringen, der meget hurtigt kunne ændre den strategiske situation. Fra Seymour Hersh' højeksplosive artikel, der præsenterer omstændighederne ved Osama Bin Ladens mord, som står i diametral modsætning til Obamaregeringens officielle version, og til den militære efterretningstjeneste DIA's, Defense Intelligence Agency, frigivne dokumenter om de faktiske hændelser i forbindelse med angrebet på den amerikanske ambassadør Stevens og tre medarbejdere i Benghazi i Libyen den 11. september 2012, er der nu kommet fakta på bordet, der kun tillader den ene konklusion, at Obama har løjet. Disse dokumenter afslører, at der allerede en dag senere, den 12.9.2012, forelå beviser for, at 1. angrebet foregik for al-Qaedas regning og altså på ingen måde var en »spontan protest« over en anti-islamisk video; at 2. det drejede sig om våbenleverancer fra Libyen til de syriske oprørere; og at 3. man allerede på det tidspunkt vidste, at

disse oprøreres mål var at oprette et islamisk kalifat. I betragtning af IS' nylige, »overraskende« successer i Ramadi og Syrien er denne vurdering fra 2012 højeksplosiv.

Alle disse baggrundsomstændigheder, der nu er blevet kendt, undersøges af formanden for Den amerikanske Kongres' Benghazi-komite, republikaneren Trey Gowdy, så vel som også daværende udenrigsminister Hillary Clintons rolle i affæren, der vel burde høre til hendes største bekymringer med hensyn til hendes ambitioner om at blive præsidentkandidat. Forfatteren Ed Klein har i sin bog om konflikten mellem Obama-parret og Clinton-parret hævdet, at Obama lagde pres på Hillary, til fordel for hans daværende præsidentvalgkamp, for at hun skulle lyve om Benghazi.

Bag dette oprør i regeringsinstitutionerne skjuler der sig endnu mere end disse skandaler, hvor oprørende de end i sig selv er. I virkeligheden drejer det sig om USA's identitet: Handler USA, militært og som finansmagt, som Det britiske Imperiums udøvende organ, hvilket bl.a. kommer til udtryk i konfrontationsstrategien over for Rusland og Kina, og som fremmaner en umiddelbar fare for en atomar verdenskrig, udløst gennem Ukraine – eller kan USA atter bringes tilbage til den vej, hvor det begyndte sin historie, nemlig som en republik, der var forpligtet over for det almene vel? Bevarelsen af verdensfreden afhænger af udfaldet af denne debat.

Det var ligeledes i Richard Nixons tilfælde, hvor det rent overfladisk drejede sig om noget helt andet i Watergate-affæren, slutteligt en beslutning i regeringsinstitutionerne om at stille ham en rigsretssag i udsigt, der dernæst bevægede ham til at træde tilbage. På samme måde blev det nu, efter offentliggørelsen af DIA-dokumenterne, for første gang heftigt diskuteret at stille Obama for en rigsret, og det i begge de politiske lejre.

Hele krisen – fra Grækenland, Ukraine, finanssystemet og til skandalerne i USA – der tilspidses frem til

beslutningstidspunktet, reduceres ned til det altafgørende spørgsmål, om menneskeheden i rette tid kan præstere det spring at befri sig fra geopolitikens selvdestruktive dynamik og hæve sig op på menneskehedens fælles måls højere plan. Til dette formål byder Kinas og BRIKS-staternes tilbud om at samarbejde om virkeliggørelsen af den Nye Silkevej på en gylden – og eneste tilgængelige – lejlighed.

Det er en uigendrivelig kendsgerning, at Schiller Institutet i 25 år har foreslået og grundigt udarbejdet denne politik med Den eurasiske Landbro eller Den nye Silkevej; den blev for nylig atter aktualiseret i form af en omfattende rapport på 370 sider, *The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge* («Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen»)[1]. Programmet for overvindelsen er der altså – det, vi har brug for, er modige medkæmpere, der hjælper med at bringe de europæiske nationer om bord!

[1] <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3777>

Kina afslører sine planer om at blive en produktions-supermagt

20. maj 2015 – Kinas Statsråd har afsløret en national plan, »Made in China 2025«, der fokuserer på at gøre Kina til en produktions-supermagt. *Xinhua* rapporterer, at planen er blevet godkendt af premierminister Li Keqiang. Rapporten siger også, at denne plan vil blive efterfulgt af yderligere to planer for transformeringen af Kina til verdens førende

vareproduktionsmagt i 2049, som er 100-året for republikkens grundlæggelse.

Handleplanen stiller krav om en »omstrukturering af vareproduktionssektoren« og den sandsynlige fjernelse af overkapacitet, der findes i nøgleindustrier som stål, rapporterer *The Diplomat* i dag. For at opnå målet identificerer rapporten ni prioritetsopgaver: forbedring af innovation inden for varefremstilling, en integration af informationsteknologi og industri, en styrkelse af det industrielle grundlag med fremme af kinesiske mærker, gennemtvungelse af grøn varefremstilling, promovering af gennembrud inden for 10 nøglesektorer, fremme af omstrukturering inden for varefremstillingssektoren, promovering af serviceorienteret varefremstilling og serviceindustrier, der er relateret til varefremstilling, og internationalisering af varefremstilling.

De 10 nøglesektorer, inden for hvilke Kina søger gennembrud, er: ny informationsteknologi, numeriske kontrolredskaber og robot-teknik, rumfartsudstyr, teknisk udstyr til brug på havet og højteknologiske skibe, jernbaneudstyr, redskaber til energibesparelse og ny energi, elektricitetsudstyr, nye materialer, biologisk medicin og medicinsk udstyr, samt landbrugsmaskiner.

For at opfylde disse opgaver, rapporterer *Xinhua*, vil »Made in China 2025« fokusere på fem store projekter, inklusive etablering af et center for innovation af varefremstilling og introduktion af en række politikker for at intensivere reformer af institutioner med det formål at styrke den finansielle støtte.

Med premierminister Lis ord, skriver *The Diplomat*, ønsker Beijing at gå fra »Fremstillet i Kina« til »Opfundet i Kina«.

Højtplaceret indisk regeringsperson: Infrastruktur er en offentlig statsværdi

Berlin, 20. maj, 2015 – På et panel om Modi-regeringens ambitiøse »100 Smart Cities«-program for Indien, der afholdtes i forbindelse med Den asiatiske Stillehavsuge i Berlin i dag, rapporterede Pradeep Puri fra Indiens Føderale Råd for Handel og Industri (FICCI) om de blandede erfaringer med offentligt-private partnerskaber og erklærede: »Infrastruktur er en offentlig, statslig værdi, og staten må påtage sig ansvaret.« Måske lige borstet fra i USA, så er dette et princip, der er anerkendt over hele verden, og det kan ikke være anderledes i Indien. Indiens basale infrastrukturbehov er enorme: Puri og andre indiske talere talte om et minimumsbeløb på 1,3 billioner dollar, som må investeres for at gøre indiske byer egnede til at leve i og forhindre dem i at synke ned i slum. Frem til 2050 må der skabes henved 500 millioner nye jobs i Indien, og de fleste vil blive inden for bymæssige områder; 60 af disse 100 byer vil have en befolkning på 1 million mennesker og mere, og seks af dem vil hver have en befolkning på mere end 10 mio. mennesker.

Modis Smart Cities-program skal, som flere indiske talere påpegede, ikke begrænses til 100 byer, men er tænkt som en drivkraft for at få alle landets flere tusinde byer involveret. »Smart« indebærer ikke alene IT og elektronik; det indebærer først og fremmest at tilvejebringe en garanteret og billig forsyning af ferskvand, energi, kloakering og offentlige sundhedstjenester, så vel som også offentlig

transport, for hver eneste borger i Indien. Modis program gælder for alle indiske borgere, ikke kun for en rig elite, der ønsker at kopiere vestlig livstil – Indien vil blive en moderne nation, men vil have sin egen særlige karakter. Og befolkningen støtter Modi, som paneldeltagerne understregede.

En repræsentant fra det tyske Kreditanstalt für Wiederaufbau (KfW) (Kreditanstalt for Genopbygning), som under dette panel af *EIR* blev spurgt om samarbejdet med de nye finansinstitutioner, BRIKS' NDB (Nye Udviklingsbank) og AIIB (Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank), sagde, at han bød disse nye spillere velkommen på det internationale marked, og at KfW helt bestemt ville arbejde sammen med dem, idet AIIB begynder at operere først og NDB lidt senere, efter hans mening. Han tilføjede, at han mener, de nye banker vil konsultere KfW om, hvorledes den udfører sit arbejde, men dernæst vil de naturligvis udføre deres arbejde på deres egen måde.

Måske Europa skulle byde Den nye Silkevej velkommen for at komme ud af sin knibe?

20 maj 2015 – Direktøren for Internationale Sikkerhedsstudier ved Royal United Services Institute (RUSI), med hjemsted i Storbritannien, og det britiske monarkis førende tænketank for militære efterretninger, er gået med på holdet for at samarbejde med Kinas Nye Silkevej snarere end at forsøge at tilbageholde det uundgåelige tidevand.

Idet han måske gav udtryk for en »realistgruppe« i Europa, fremførte Raffaello Pantucci i et interview, han gav til det

russiske nyhedsagentur *Sputnik*, at »der fejer en økonomisk kraft langs med Silkevejen, der bringer Kina stadig tættere på de europæiske markeder«, og at det er en »dynamik, der under alle omstændigheder vil finde sted, og som allerede er i gang«, hvad enten man kan lide det eller ej. Så i stedet for at bekæmpe det, bør Europa overveje de »potentielle muligheder«, det tilbyder, argumenterede Pantucci. Herefter opsummerede *Sputnik* hans argument: »Det kinesiske tiltag med Den nye Silkevej kan blive en udvej for EU, der lider under sin langvarige, økonomiske tilbagegang, og kunne styrke magterne på det eurasiske kontinent både politisk og økonomisk.«

Et lignende perspektiv blev præsenteret af Vasilis Trigkas fra Carnegie-Tsinghua-Centret for Global Politik i en artikel, der fremfører: »Dette initiativ [Kinas Nye Silkevej] tilbyder Grækenland i særdeleshed en mulighed for at genvinde de seneste tyve års tabte, økonomisk rum og blive en teknologisk fremskreden og serviceorienteret [! -red.] økonomi. Dette strategiske *deus ex machina*[1] er blevet endnu mere afgørende nu, da Grækenland oplever en langvarig depression med en arbejdsløshedsrate på 27 %, pr. december 2014.«

[1] Udtrykket *Deus ex machina* er latin og betyder løst oversat »gud fra en maskine«. Med maskine henvises i dette tilfælde til de kraner, der i skuespil i det gamle Grækenland blev brugt til at sænke skuespillere ned på scenen fra oven. (Wikipedia)

Titelbillede:

Schiller Institut Specialrapport:

Et økonomisk mirakel for Sydeuropa, Middelhavsområdet og det afrikanske kontinent.

Regimeskift-maskinen op i omdrejninger i Nordafrika, Mellemøsten og på Balkan

21. maj 2015 – Der fejer i øjeblikket en vind af regimeskift-krige og -opstande, som er konstrueret af London/Washington/Riyadh-aksen, hen over det eurasiske kontinents Middelhavsområde, med, i forreste linje, Libyen, Syrien og Makedonien, men hvor andre scener for handling ikke er udelukket.

* Libyen: Den legitime regering, der i øjeblikket har base i Tobruk, sendte et brev til FN, hvori der stod, at regeringen er åben for at diskutere planer med EU/NATO om at kontrollere mennesketrafikken fra de libyske kyster. Dette ses som en sindelagsændring, idet både regeringen i Tobruk og putsch-regeringen i Tripoli begge hidtil har været modstandere af enhver udstationering af EU/NATO-flådefartøjer imod disse menneskehandlere. Rusland skal fortsat være modstandere af tiltaget.

EU/NATO-planen, hvis gennemført, vil føre til en militær involvering og vil forøge den bevåbenede modstand. Det må ses som en britisk operation for at fortsætte den ødelæggelse, som Imperiet indledte med den voldelige afsættelse af Gaddafi i 2011.

* Makedonien: Russiske medier citerer serbiske kilder, der rapporterer, at både den amerikanske ambassadør og EU's repræsentant havde deltaget i anti-regeringsdemonstrationen den 18. maj i hovedstaden Skopje. Alt imens ingen andre kilder bekræfter denne rapport, så er der masser af beviser på, at

Makedonien er udset som mål for en operation i Maidan-stil.

En centraleuropæisk kilde, der i øjeblikket befinder sig i Moskva, sagde til *EIR*, at han ser et lignende scenario blive forberedt: anti-regeringsdemonstrationer og dødsfald eller tilskadekomne, der tilskrives regeringens ansvar, med det formål at få et påskud til at gennemføre et kup, støttet af folkemængden.

Den politiske analytiker Stefan Haderer skrev i dag i *Wiener Zeitung*, at »Makedoniens vej har længe været fastlagt af Obamaregeringen. I juli 2014 besøgte Victoria Nuland, den førende, amerikanske diplomat [sic] for Europa og hustru til den neokonservative Robert Kagan, Gruevski-regeringen i Makedoniens hovedstad, Skopje. Her lovede promoteren af 'Euromaidan', den ukrainske revolution, at NATO's udvidelse var en prioritet for fremtiden. Makedonien, sagde hun udtrykkeligt, fortjener sin 'retmæssige plads i NATO og Den europæiske Union'«.

Foto: Fra demonstrationerne den 18. maj 2015 i Skopje.

POLITISK ORIENTERING den 21. maj 2015: Den nye strategiske BRIKS-baserede verdensorden, video og audio

Med formand Tom Gillesberg